

[Poul Møller.]

FNs autoritet og for at medvirke til en stabilisering af freden, har vi lov til at sige til den nye regering i Sovjet, at vi venter af den, at den vil acceptere De Forenede Nationers pagt som grundlag for sin virksomhed, således at den i overensstemmelse hermed bærer de byrder, som følger af medlemskabet, og som Sovjetunionen kan bære uden på nogen måde at blive tynget deraf.

En lang valgkamp er bragt til afslutning. Valget er overstået, og vælgerne har bestemt, med hvilken vægt partiernes synspunkter skal indgå i vore forhandlinger. En ny regering havde været et rigtigere og rimeligere resultat af valget, men det liberale parti det radikale venstre foretrak, da terningen skulle kastes, en socialdemokratisk regering fremfor en liberal. En socialistisk regering er derfor en kendsgerning, som også vi må acceptere. Hvorvidt der under den kan skabes et frugtbart samarbejde i folketinget, vil afhænge af de konkrete lovforslag, vi møder i løbet af samlingen. Vi er rede til ud fra vore synspunkter og med rimelig hensyntagen til andres at bidrage til, at det nyvalgte folketing tager fat på de store arbejdsopgaver. Det skylder vi vore vælgere. Det afgørende vil blive, om regeringen i praksis erkender, at det ikke er en socialdemokratisk politik, der kan gennemføres i det ting, som blev valgt den 22. september.

Baunsgaard: Også jeg vil gerne, inden jeg går over til at beskæftige mig med statsministerens åbningstale, knytte nogle få bemærkninger til resultatet af folketingsvalget den 22. september. Disse resultater blev vel ikke særlig overraskende, kun små udsving partierne imellem. Det særegne i den danske situation var imidlertid, at der kun skulle meget små udsving til at hidføre betydningsfulde ændringer. Allerede ved sit landsmøde i sommer havde det radikale venstre gjort det klart, at tab for os ville medføre den hidtidige flertalsregerings afgang.

Hvad enten man nu glæder sig over denne, jeg må vel have lov til at sige mest betydningsfulde følge af valgresultatet eller ikke, så tror jeg, at alle vil forstå, at sådan måtte det være. For det radikale venstre

ville det være uden mening at fortsætte et regeringssamarbejde på det hidtidige grundlag, når der ikke længere ville stå et folketingsflertal bag en sådan regering. De i sig selv små udsving fik altså på dette område betydelig rækkevidde, men derudover vil vel heller ingen kunne tale om voldsomme følger for det enkelte parti, det gælder såvel tabere som vinderen.

De konservative vil vel med deres 4 vundne mandater være dem, der har vanskeligst ved at acceptere, at følgerne af valgresultatet også for dem blev så små. Det fremgår også af de udtalelser, det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte for et øjeblik siden, men jeg går ud fra, at man nu 4 uger efter valget vil have accepteret, at det forholder sig sådan. Vi andre har indstillet os på valgets følger og kan derfor godt få råd til at gratulere de konservative med gevinsten. Men når det er gjort, så må det måske også være mig tilladt at minde det konservative lederskab om, at andre os nærtstående lande på samme måde har tildelt de konservative i ledelse af en overophedet socialistforskrækkelsespropaganda en fremgang og senere frataget dem fremgangen igen. Skulle man i den hjemlige konservative lejr være i tvivl, giver jeg det absolut velmente råd at studere svensk højres udviklingsforløb gennem de senere valg. Der vil være stof til eftertanke. Jeg må måske tilføje, at jeg tiltror i hvert fald enkelte i det konservative parti så stor politisk vurderingsevne, at man allerede har gjort sig sine tanker om den lærdom, der kan drages af, at en så voldsom propaganda som den, oppositionen med de konservative i spidsen førte, kun var i stand til at flytte ét mandat fra den socialistiske side. Jeg tror, man har tænkt igennem, hvor lang den vej vil være, om den skal føre til et mere bæredygtigt resultat, og hvor små ændringer i de politiske forudsætninger der skal til, for at den modsatte tendens kan vise sig stærkest.

Før valget gjorde det radikale venstre gældende, at medmindre det radikale venstre fik fremgang ved valget, ville der ikke være mulighed for at danne en stabil flertalsregering. Udviklingen siden da har bekræftet, at det radikale venstre havde ret i sin opfattelse. Nu kan vi jo de politiske partier imellem diskutere årsagerne til, at det blev sådan, og vi kan gensidigt bebrejde hin-